

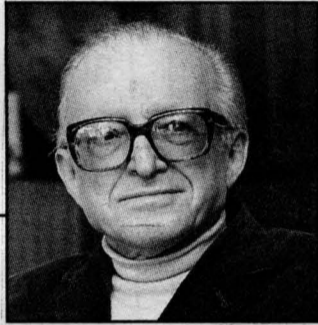
EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

El bell estiu

Tèdicament, les vacances foren pensades per afegir una mica més de felicitat a la que ens correspon a cadascú. Però la veritat és que aprofitem els dies de folgança per complicar-nos la vida i ja és un tòpic, una passada de broma barata, dir que esperem tornar a la feina per poder descansar una mica.

Aquest any, la primera setmana de juliol es va presentar amenaçadora, amb una empena tràgica: onze morts en cinc dies, només a causa de l'aigua i sense afegir-hi el compte fatal de la circulació rodada. S'han ofegat persones a tocar de platges que podríem qualificar de cèntriques, en pantans i fins i tot a piscines de segona residència. Tot seguit es produïren lamentacions i protestes, acusacions irades sobre la falta de precaucions elementals. Ara (potser per allò de sobre els morts, les corones), hem sabut que no comptem amb elements necessaris per socórrer banyistes en destret. Un rotatiu barceloní assenyala la penúria de vigilants humans, de salvavides i, fins i tot, la falta de flotadors per a casos d'emergència. El mateix diari opinava que pel que fa als flotadors, no calia capficar-s'hi, perquè si se n'instal·laven a les platges, els *gamberros* els robarien de seguida. No he utilitzat la possible equivalència catalana de *gamberro* (gambiro) perquè no vol dir exactament el mateix. Però en allò que volia expressar, el diari estava carregat de raó i cal reconèixer que en casos així, la tristesa cívica s'imposa a les delicadeses lingüístiques.

Però ni el mar ni l'aigua quieta tenen tota la culpa d'aquestes primeres afliccions estivals. A Múrcia es va ensorrar un auditori en construcció, a la localitat de Molina de Segura, i moriren tres obrers. La desgràcia fou atribuïda a "causes desconegudes", un recurs molt útil quan no se'n troben d'altres més convin-

Pere Calders

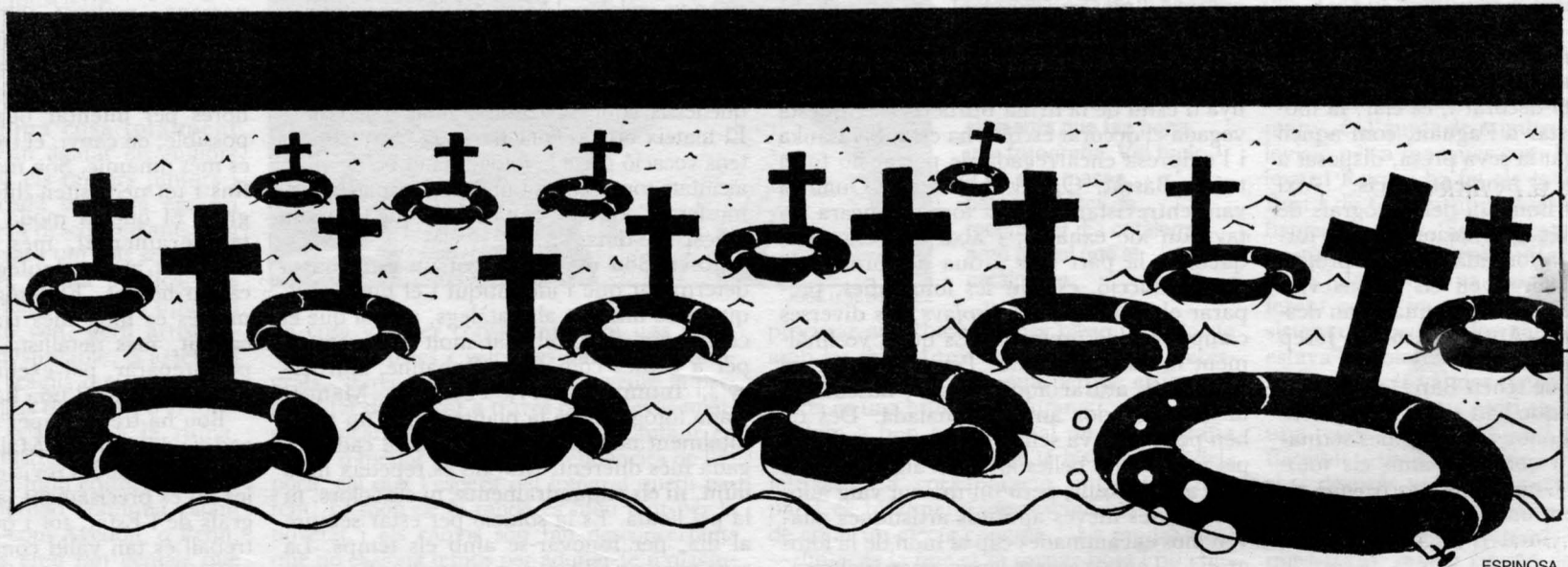
cents. A Portugal, un vianant va morir atropellat per un tren en un lloc on no hi havia vies de ferrocarril. Simplement —és una manera de dir— una locomotora amb els frens avariats, va esbotzar les parets de l'estació i va irrompre al ple d'un carrer que no estava previst per a incidents d'aquesta mena, tal com tampoc no devia estar-ho el transeünt perjudicat.

Demano perdó pel to pessimista d'aquestes ratlles. Potser no tinc excusa, perquè les escric al costat d'un ample finestral que dona al mar, en un dia assolellat i d'aigua mansa.

En tot cas, ho he d'atribuir a un costum que no em puc treure de sobre: he de començar la jornada amb la taula plena de diaris i ara, com que em trobo en una població de l'Alt Empordà, a més dels de Barcelona m'acompanyen els diaris gironins. Aquests darrers no arriben al quiosc de sota casa, al meu domicili habitual, i la veritat és que m'agradaria de poder comptar-hi sempre. De tota manera, el cas és el mateix: les notícies no són bones. La il·lusió d'una Europa unida va de baixa. Ciutadans de l'Estat francès bolquen camions carregats de productes espanyols, i ciutadans espanyols s'hi tornen cremant productes de l'Estat francès. Sense comptar casos molt més greus, com la guerra o les guerres dels Balcans, el futur incert de l'ex-Unió Soviètica i els problemes de la unificació alemanya. Ah! I el teló de fons de la crisi econòmica...

N'hi ha d'altres de més petits, però altament desconcertants: el papa Joan Pau II afirma que el sacerdoci femení posaria en perill la fe, una declaració que així, a primera vista, sembla contrària a la devoció mariana.

Per sort, arribo al final de l'espai disponible. Aparto els diaris i em deixo gronxar l'esperit pel so d'un onatge suau, que feina tindrà per treure'm una mena de son de les orelles.

ESPINOSA